

[Hans Hedtoft.]

i hvilken der er Tale om tysk Suverænitét i dette Øjeblik. Jeg vil gerne sige, at en Dagsorden, stillet i dette Ting, som med andre Ord bringer til Udtryk det, der er udtalt i det ærede Medlems Dagsordensudkast, vilde vi have stemt for. Vi vilde ogsaa have været villige til at stille den, hvis der havde været nogen som helst parlamentarisk Mulighed for at gennemføre den. Det ved vi der ikke er. Vi har prøvet det tidligere, vi har prøvet det forgæves, og det konstaterer vi. Vi konstaterer det med Beklagelse, for havde den parlamentariske Mulighed foreligget, saa vilde det ærede Medlem ikke være blevet Initiativtager, men vi havde selv været det. Vi konstaterer med Beklagelse, at en saadan parlamentarisk Mulighed ikke foreligger, men personlig har jeg den Tro, at naar denne Sommer er gaaet, saa vil Situationen, som mange havde troet kunde indtræffe under denne Debat, snarere indtræffe. Situationen i Dag er ikke moden, det ved vi efter de Ordførertaler, der er holdt fra — maa jeg sige — de eller det afgørende Parti. Vi maa oppebie dette Øjeblik, og saa vil vi ogsaa være parate til at handle.

Justitsministeren (Elmqvist): Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft bad mig have Opmærksomheden henvendt paa, om der ikke kunde være Mulighed for at forhøje de Beløb, der blev betalt til Domsmand og Nævninge som Erstatning for tabt Arbejdsfortjeneste. Jeg vil i den Anledning oplyse, at efter Retsplejloven er Beløbet sat til 4 Kr. Det er for nogle Aar siden forhøjet til 8 Kr., og jeg vil gerne i Ministeriet tage op til nærmere Overvejelse, om det ikke vil være rimeligt at foretage en yderligere Forhøjelse, idet jeg giver det ærede Medlem Ret i, at denne Godtgørelse bør staa i nogenlunde rimeligt Forhold til den Arbejdsfortjeneste, der i Almindelighed maa kunne beregnes at være gaaet tabt.

Jeg maa bestemt tilbagevise, naar det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen her i Tinget i Dag har fremsat den Paastand, at Politiinspektør Glud skulde have gjort sig skyldig i Fremsættelse af bevidst løgnagtige Oplysninger. Det har selvfølgelig intet med Sandheden at gøre. Det, der er sket, er, at Politiinspektør Glud er blevet spurgt af „Ekstrabladet“ og over for dette har givet — det vil jeg indrømme, og det tror jeg ogsaa Hr. Glud selv indrømmer — en maaske noget uklar og ufuldstændig Fremstilling af det Forhold, han blev spurgt om, nemlig de politiske Kartoteker; dette er begrundet i, at Glud ikke har haft noget at gøre med disse

politiske Kartoteker, da han aldrig har været Leder af Afdeling D eller af Rigspolitiets Efterretningstjeneste og aldrig har arbejdet i disse Afdelinger. Denne Uklarhed berigtigede Politiinspektør Glud derhos, da han nogle Dage efter blev spurgt nærmere af „Ekstrabladet“, idet han paa Forespørgsel bekræftede, at de politiske Kartoteker talte ca. 60 000 Navne, men med den Tilføjelse fra hans Side, at han jo aldrig havde haft Lejlighed til at beskæftige sig nærmere med Detaillerne vedrørende disse Forhold, da han ikke havde haft med dem at gøre.

Det Angreb, det ærede Medlem Hr. Aksel Larsens Organ derefter i den Anledning Dag efter Dag har ført mod Hr. Glud, er senere udvidet til et Angreb for, at han skulde have Ansvar for Behandlingen af Kommunisterne, et Angreb, der ligeledes intet har med Sandheden at gøre, idet Hr. Glud paa intet Tidspunkt har arbejdet i Statsadvokatens Afdeling, hvor Kommunist-sagerne behandlede.

Naar det desuden paastaas, som det er paastaet i det ærede Medlems Organ, at Politiinspektør Gluds Virksomhed under Krigen som Chef for det politiske Politi, Afdeling D, bogstavelig talt er Hovedobjekt for den Kommissionsdomstol, der er nedsat, saa har heller ikke dette noget med Virkeligheden at gøre, idet Hr. Glud, som jeg allerede har nævnt, aldrig har været knyttet til den paagældende Afdeling, Afdeling D.

Jeg synes, det maa være trist for det ærede Medlem at faa disse Oplysninger, naar man som han optræder som en saa stærk Forsvarer af Sandheden og en saa stærk Revser af dem, der maaske ved en eller anden given Lejlighed kommer til at udtale sig lidt uklart over for et Blad, og som derefter skynder sig med umiddelbart efter at berigtige denne Uklarhed.

Jeg gentager — og man vil efter det, jeg har sagt, forstaa det berettigede i det — at det er ganske utilbørligt af det ærede Medlem, som Forholdene ligger, saaledes her fra Tingets Talerstol at vove at beskyldte Politiinspektøren for bevidst at lyve, og jeg synes overhovedet slet ikke, at det ærede Medlem kan være bekendt at fremkomme med en saadan Udtalelse over for en Embedsmand her fra Tingets Talerstol, fra et Sted, hvor den paagældende Embedsmand ikke har nogen som helst Mulighed for at forsvare sig, og naturligvis er det ganske særlig forkasteligt, naar Udtalelsen intet som helst har med Sandheden at gøre.

De øvrige Paastande, som det ærede Medlem fremsatte, havde lige saa lidt Overensstemmelse med Virkeligheden som det,